

**ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΨΗ 1996**

**ΟΜΙΛΙΑ ΕΠΙ ΤΗ ΛΗΞΕΙ  
ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ**

**Jacques SANTER**  
**Πρόεδρος**  
**της**  
**ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ**

**Αθήνα**  
**9 Μαΐου 1997**

Κύριε Πρόεδρε, Κυρίες και Κύριοι,

Σας ευχαριστώ που με καλέσατε να ολοκληρώσω αυτό το δημόσιο διάλογο. Είμαι ενθουσιασμένος που μου δίνεται σήμερα η ευκαιρία να μοιραστώ μαζί σας, εδώ στην Αθήνα, μερικές σκέψεις σχετικά με τα θέματα που θεωρώ κρίσιμα για το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Σαν Ευρωπαίος, συγκινούμαι κάθε φορά που έχω την ευκαιρία να αποτίσω φόρο τιμής στην κοιτίδα του ευρωπαϊκού πολιτισμού και θαυμάζω τα ιστορικά μνημεία που αποτελούν τη μαρτυρία του.

Ως Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, είμαι υπερήφανος όταν βλέπω την "Ευρώπη εν δράσει". Η Ευρώπη δεν είναι απλώς όραμα, είναι πραγματικότητα. Η ευρωπαϊκή αλληλεγγύη δεν είναι αφηρημένη έννοια, αλλά η συγκεκριμένη έκφραση της ειρήνης μεταξύ των εθνών μας, της συνεργασίας μεταξύ των λαών μας, της ολοκλήρωσης της αγοράς και των σημαντικών έργων υποδομής που μιλούν από μόνα τους υπέρ της Ευρώπης, όπως και υπέρ της Ελλάδας. Επιβεβαιώνουν τη βαθειά μου πεποίθηση ότι η Ευρώπη λειτουργεί. Μαζί με τις κυβερνήσεις και τους πολίτες της, υλοποιεί επιτεύγματα, δημιουργεί θέσεις απασχόλησης, προσφέρει στα άτομα τη δυνατότητα βελτίωσης του βιοτικού επιπέδου τους. Όμως, πρέπει να δράσουμε περισσότερο, και να δράσουμε καλύτερα.

Πριν να ασχοληθώ με τα συγκεκριμένα θέματα, επιτρέψτε μου να ανατρέξω σύντομα στο παρελθόν. Σήμερα είναι η ημέρα της Ευρώπης, η "ημέρα Schuman". Στις 9 Μαΐου, πριν από 47 χρόνια, ο Robert SCHUMAN διατύπωσε μια σθεναρή δήλωση που άλλαξε τον ρου της ευρωπαϊκής ιστορίας.

Αναφέρω τα λόγια του: "Δεν υπάρχει πλέον χρόνος για μάταια λόγια, αλλά για τολμηρή και εποικοδομητική δράση υπέρ της ειρήνης· για να υπάρχει πραγματική δυνατότητα ειρήνης, πρέπει να υπάρχει μια ενωμένη Ευρώπη". Η ειρήνη υπήρξε και θα παραμείνει ο πρωταρχικός λόγος μιας όλο και στενότερης ένωσης των λαών της Ευρώπης, της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Όμως τα πράγματα άλλαξαν και εξακολουθούν να αλλάζουν, το ίδιο δε συμβαίνει και με την Ένωση. Ζούμε σε ένα δυναμικό κόσμο ο οποίος, σε λιγότερο από μία δεκαετία, υπέστη τεράστιες γεωπολιτικές μεταβολές. Είμαστε μάρτυρες της παγκοσμιοποίησης των οικονομιών μας, της επανάστασης στον τομέα των πληροφοριών, και των πλανητικών περιβαλλοντικών προβλημάτων. Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με νέες, πρωτοφανών διαστάσεων, προκλήσεις στην ιστορία της Ένωσης: υψηλή ανεργία, λαθρεμπόριο ναρκωτικών και ανθρώπινων υπάρξεων, σεξουαλική εκμετάλλευση παιδιών και άλλες μορφές οργανωμένου εγκλήματος, που δεν σταματούν στα σύνορα. Υπάρχουν επίσης συγκρούσεις και εντάσεις σε πολλά μέρη του κόσμου, ακόμη και έξω από την πόρτα μας, που δημιουργούν πόνο, ανασφάλεια και, ορισμένες φορές, την απώλεια ανθρώπινων ζωών.

Αυτές είναι οι προκλήσεις που αντιμετωπίζουν τόσο οι κυβερνήσεις μας όσο και η Ευρωπαϊκή Ένωση. Για να μπορέσει να τις αντιμετωπίσει με επιτυχία, η Ένωση πρέπει να προσαρμοστεί στις μεταβαλλόμενες συνθήκες. Όσο η ολοκλήρωση προχωρεί σε πιο ευαίσθητους τομείς, τόσο η Ένωση πρέπει να φροντίσει να εμπλακούν και οι πολίτες της. Για το λόγο αυτό, η Ένωση συμμετέχει σε δημόσιο διάλογο και η Ελλάδα, η πατρίδα του Σωκράτη και της διαλεκτικής, είναι ασφαλώς ο καταλληλότερος τόπος.

Η Συνθήκη του Μάαστριχτ έτρεψε την Ένωση προς μια αυθεντικά πολιτική κατεύθυνση. Την εφοδίασε με ένα πλαίσιο για ενιαίο νόμισμα, κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφαλείας, πολιτική δικαιοσύνης και εσωτερικών υποθέσεων. Τρέφω την διακαή ελπίδα ότι σε έξι εβδομάδες θα συνάψουμε στο Άμστερνταμ μία νέα Συνθήκη με σκοπό να ενδυναμώσουμε την Ένωση και να την προετοιμάσουμε για τη διεύρυνση.

Αυτές οι προκλήσεις είναι τεράστιες, αλλά είμαι πεπεισμένος ότι μπορούμε να επιτύχουμε αν εργαστούμε μαζί. Στο παρελθόν δείξαμε ότι είμαστε απόλυτα ικανοί να το επιτύχουμε. Μπορούμε να είμαστε υπερήφανοι για τα επιτεύγματά μας κατά τα τελευταία πενήντα χρόνια:

- Μεταβάλλαμε την Ευρώπη, από ένα πεδίο μάχης στο οποίο έχασαν τη ζωή τους περισσότερα από 50 εκατ. άτομα κατά τη διάρκεια του αιώνα, σε μία από τις πλουσιότερες και πλέον ακμάζουσες περιοχές του κόσμου. Υπερνικήσαμε τις προαιώνιες εχθρότητες και εξασφαλίσαμε την ειρήνη και τη σταθερότητα για τη μεγαλύτερη περίοδο στην ευρωπαϊκή ιστορία. Αυτή η μοναδική κληρονομιά πρέπει τώρα να εξελιχθεί και να επεκταθεί ώστε να περιλάβει και άλλους σε μία ήπιο διαιρεμένη επί υπερβολικά μεγάλο διάστημα: τις χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης, και την Κύπρο, όλες ιδιαίτερα σημαντικές για τα συμφέροντα της Ελλάδας.

- Σταδιακά ενώσαμε το μεγαλύτερο μέρος της Δυτικής Ευρώπης και επιτύχαμε ένα επίπεδο ενοποίησης ελεύθερων λαών και χωρών που δεν έχει το ισάξιο του πουθενά στον κόσμο· η Ευρωπαϊκή Ένωση αποτέλεσε υπόδειγμα για πολλές παρόμοιες προσπάθειες σε άλλα μέρη του κόσμου· οι περιφερειακοί σχηματισμοί τη χρησιμοποιούν σαν σημείο αναφοράς και έχει γίνει αναμφισβήτητος πόλος έλξης. Πολυάριθμοι υποψήφιοι συνωστίζονται για να προσχωρήσουν στην Ένωση - τί καλύτερο δείγμα από αυτό;

- Έχουμε γίνει η μεγαλύτερη ενιαία αγορά στον κόσμο, ο μεγαλύτερος εμπορικός εταίρος και ο πιο γενναιόδωρος χορηγός οικονομικής, τεχνικής και ανθρωπιστικής βοήθειας· καλύψαμε την υφήλιο με ένα πυκνό δίκτυο εμπορικών και οικονομικών συμφωνιών και συμφωνιών συνεργασίας· και διαδραματίζουμε ηγετικό ρόλο στα φόρουμ διεθνούς εμπορίου. Είμαστε, πράγματι, οικονομικός γίγαντας!

Όλα αυτά τα καταφέραμε με μια νεωτεριστική προσέγγιση βασιζόμενη σε πρωτοπόρους θεσμούς και σε ένα αποτελεσματικό νομοθετικό, δημοκρατικό και δικαιοδοτικό πλαίσιο: την καλούμενη "κοινοτική" μέθοδο. Χωρίς αυτή, δεν θα υπήρχε σήμερα η Ευρωπαϊκή Ένωση. Πιθανώς δεν θα είχαμε επιτύχει τίποτα περισσότερο από μία απλή ζώνη ελευθέρων συναλλαγών, και αν την είχαμε επιτύχει.

Αλλά δεν υπάρχουν περιθώρια για αυταρέσκεια. Το σύστημά μας έχει αδυναμίες και μειονεκτήματα. Πρέπει να τα διορθώσουμε. Ευελπιστώ ότι η Διακυβερνητική Διάσκεψη θα το κατορθώσει. Δεν μπορούμε να χάσουμε αυτή την ευκαιρία διότι είναι η τελευταία και τα δέκα πέντε κράτη μέλη θα πρέπει να ενδυναμώσουν το πλαίσιο της Συνθήκης πριν να εμπλακούν στο εγχείρημα της διεύρυνσης.



## Κυρίες και Κύριοι,

Για να κερδίσουμε την αμέριστη υποστήριξη των πολιτών μας, πρέπει να ανταποκριθούμε αμεσότερα στα προβλήματά τους.

Έχει παρέλθει η εποχή, κατά την οποία η δέσμευση και ο ενθουσιασμός του κόσμου θεωρούνταν ως δεδομένα· τώρα πρέπει να δοθεί νέα πνοή, ιδιαίτερα για τους νεότερους που βλέπουν την Ευρώπη με διαφορετικά μάτια απ'ότι η γενιά μου. Η ανταπόκριση στα προβλήματα των πολιτών - αυτή είναι η πρώτη προτεραιότητα που υπογράμμισα για τη νέα Συνθήκη που θα προκύψει από τη Σύνοδο Κορυφής του Άμστερνταμ τον Ιούνιο.

Πιστεύω ότι ενώνοντας τις δυνάμεις μας, το σθένος και την αποφασιστικότητά μας, μπορούμε να αντιμετωπίσουμε καλύτερα αυτές τις προκλήσεις προς όφελος των λαών μας.

Η ασφάλεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση και ασφαλώς παραμένει το πρωταρχικό μας μέλημα: η εσωτερική μας ασφάλεια, η εξωτερική ασφάλεια και η ασφάλεια των θέσεων εργασίας.

Μπορούμε, και οφείλουμε, να βελτιώσουμε την εσωτερική ασφάλεια. Πρέπει να βελτιώσουμε την αποτελεσματικότητά μας στην καταπολέμηση των ναρκωτικών, στην εμπορία ανθρώπων και σε άλλες μορφές οργανωμένου εγκλήματος. Εάν δεν το πράξουμε, υπάρχει κίνδυνος να υπονομευθεί η πλέον ελκυστική αρχή της Ένωσης δηλ. η ελεύθερη κυκλοφορία στο εσωτερικό της Ένωσης, χωρίς ελέγχους στα σύνορα.

Η Επιτροπή είναι αποφασισμένη να καταστήσει την Ένωση χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης για τον καθένα. Στη Διακυβερνητική Διάσκεψη διευκρινίστηκε ότι για να επιτευχθεί ο στόχος αυτός, απαιτείται η ουσιαστική "ανακαίνιση" του πλαισίου της Συνθήκης και ο καθορισμός των κατάλληλων μέσων και διαδικασιών. Δεν αρκούν οι μικροεπιδιορθώσεις.

Σε πολλούς τομείς της δικαιοσύνης και των εσωτερικών υποθέσεων, η διάγνωση είναι σαφής: η σημερινή απαρχαιομένη και αργή διακυβερνητική συνεργασία απέδωσε πενιχρά αποτελέσματα. Το φάρμακο είναι να αντικατασταθεί από την "κοινοτική μέθοδο" που απέδειξε επί 40 και πλέον χρόνια την αποτελεσματικότητά της. Ο καλύτερος τρόπος στο εξής θα είναι να μεταφερθούν αυτά τα θέματα στο παραδοσιακό κοινοτικό πλαίσιο· ειδικότερα, να αντικατασταθεί όσο το δυνατόν περισσότερο η ομοφωνία από την πλειοψηφία.

Φαίνεται ότι υπάρχει ευρεία συμφωνία για την ενσωμάτωση των αναγκαίων αλλαγών στη νέα Συνθήκη. Κατ'αυτό τον τρόπο, η Ένωση θα αποκτήσει τα απαραίτητα μέσα για την εκπλήρωση των φιλοδοξιών της. Στη συνέχεια, μπορούμε να ενσωματώσουμε στη Συνθήκη τη συμφωνία του Σένγκεν και να ενδυναμώσουμε τις διατάξεις για άλλα θέματα, όπως π.χ. η αστυνομική συνεργασία.

Η εξωτερική ασφάλεια είναι άλλος τομέας προτεραιότητας για την αναθεώρηση της Συνθήκης. Οι πολίτες μας θέλουν να δουν το τέλος της σύγχυσης και της αδυναμίας που εμφανίζει πολύ συχνά η Ένωση σε θέματα εξωτερικών υποθέσεων και ασφαλείας. Πώς μπορούμε να αναμένουμε από τους πολίτες μας να είναι ικανοποιημένοι με μια Ευρωπαϊκή Ένωση η οποία, παρόλο που είναι οικονομικός γίγαντας και ο μεγαλύτερος χορηγός βοήθειας στον κόσμο, έδειξε ότι είναι πολιτικός "νάνος", ανίκανος να χειριστεί τις διεθνείς κρίσεις, ακόμη και στα σύνορά της; Η αξιοπιστία μας υπονομεύεται, και όχι μόνο απέναντι στους πολίτες μας, αλλά και διεθνώς.

Ωστόσο, η εμπειρία στην πρώην Γιουγκοσλαβία, τη Μέση Ανατολή και την Αφρική δεν αφήνει περιθώρια για ψευδαισθήσεις. Πρόκειται για εξαιρετικά δύσκολο τομέα. Τα κράτη μέλη μας θα χρειαστούν καιρό για να αναπτύξουν την αμοιβαία εμπιστοσύνη και πεποίθηση που είναι αναγκαίες για την παράκαμψη των διαφορών στις ευαισθησίες, στα συμφέροντα και τις βαθιές ρίζες της εθνικής εξωτερικής πολιτικής.

Αλλά πρέπει να απορρίψουμε την επιλογή της συνεχούς διαίρεσης και της αδράνειας. Πρέπει να εφοδιαστούμε με τα αναγκαία μέσα για να αναπτύξουμε ένα σαφές και ευδιάκριτο πολιτικό προφίλ, να μιλούμε με μία φωνή και να δρούμε από κοινού.

Οι μεταρρυθμίσεις πρέπει να διευκρινίσουν τους στόχους και να βελτιώσουν τα μέσα, ώστε η Ένωση να είναι σε θέση να αναπτύξει κατάλληλη κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφαλείας. Καλύτερη εξωτερική εκπροσώπηση, μεγαλύτερη διαφάνεια, συνέχεια και συνέπεια είναι σημαντικά στοιχεία για τη δημιουργία αυτής της πολιτικής. Προοδευτικά, θα πρέπει να αναπτύξουμε και στρατιωτική ικανότητα - διότι χωρίς αυτήν η αξιοπιστία θα παραμείνει ασθενής.

Πρέπει να είμαστε σαφείς σε αυτή την συζήτηση και να μην διστάζουμε να αναφωνούμε και να βεβαιώνουμε την αλήθεια. Η αυξημένη αμοιβαία αφοσίωση, εμπιστοσύνη και αλληλεγγύη είναι τα στοιχεία-κλειδιά για την ανάπτυξη κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφαλείας, αναγκαίας για την καλύτερη προστασία των συμφερόντων καθενός από μας.

#### Κυρίες και Κύριοι. Ευρωπαίοι συμπολίτες.

Επικρατεί μεγάλη ανησυχία σχετικά με την ανεργία και την έλλειψη ασφάλειας των θέσεων εργασίας.

Πάνω από δέκα οκτώ εκατομμύρια άνεργοι στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Η πρώτη μας προτεραιότητα πρέπει να είναι η επαναφορά όσο το δυνατόν περισσότερων ατόμων στο χώρο της εργασίας. Δεν υπάρχει θαυματουργή λύση, αλλά η Ένωση μπορεί να βοηθήσει τη βιομηχανία και τις εθνικές, περιφερειακές και τοπικές αρχές που έχουν την κύρια ευθύνη για την απασχόληση. Και η Ένωση πράγματι βοηθά:

- δημιουργώντας τους κατάλληλους όρους-πλαίσιο.
- προωθώντας υγιείς μακροοικονομικές πολιτικές.
- ολοκληρώνοντας την εσωτερική αγορά.
- υποστηρίζοντας τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις.
- ενθαρρύνοντας την έρευνα, την ανάπτυξη και την καινοτομία, και
- υποστηρίζοντας, μέσω των διαρθρωτικών ταμείων, τις πρωτοβουλίες δημιουργίας θέσεων απασχόλησης.

Με αυτό το πνεύμα, πρότεινα πέρις το Σύμφωνο Εμπιστοσύνης για την Απασχόληση και την ανάπτυξη των Διευρωπαϊκών Δικτύων. Το Σύμφωνο βρίσκεται ήδη στο στάδιο της δημιουργίας.

Πιστεύω ότι πρέπει να δώσουμε ένα ισχυρότερο και αμεσότερο σημάδι για να δείξουμε ότι η Ένωση πράγματι ενδιαφέρεται. Είμαι υπέρ της εισαγωγής στη Συνθήκη νέου Κεφαλαίου για την Απασχόληση καθώς και του Κοινωνικού Πρωτοκόλλου, το οποίο προς το παρόν είναι ξεχωριστό. Τα άρθρα της Συνθήκης δεν δημιουργούν από μόνα τους θέσεις απασχόλησης, αλλά αναγκάζουν τους υπεύθυνους για τη χάραξη πολιτικής να συγκλίνουν τους στόχους τους.



Το κατάλληλο πλαίσιο μπορεί να ενθαρρύνει τις διαπραγματεύσεις μεταξύ κοινωνικών εταίρων σε ευρωπαϊκό επίπεδο, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί ένα δυναμικό πλαίσιο για τη δημιουργία θέσεων απασχόλησης. Οι αποτελεσματικές πρακτικές θα γίνονται γνωστές, ο συντονισμός των πολιτικών θα βελτιωθεί και θα βρεθούν οικονομικοί πολλαπλασιαστικοί παράγοντες.

Και αυτό θα δημιουργήσει τη διαφορά - η αδράνεια δεν θα τη δημιουργήσει. Αν επαναπαυθούμε μόνο στις δυνάμεις της αγοράς για την επίλυση των προβλημάτων, αυτό θα ισοδυναμεί, πρώτον, με την απώλεια του κύρους της Ένωσης στα μάτια εκατομμυρίων πολιτών που αναμένουν από αυτή να ενδιαφέρεται και, δεύτερον, με τον κίνδυνο εγκατάλειψης του κοινωνικού μοντέλου μας.

Το ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο είναι το χαρακτηριστικό των επιτευγμάτων της Ευρώπης, το οποίο ζηλεύουν όλες οι άλλες ομάδες περιφερειακής συνεργασίας. Βασιζόμενο στις αρχές του ανταγωνισμού, της συνεργασίας και της αλληλεγγύης, ανέπτυξε ισχυρή δέσμη αξιών και κανόνων και έθεσε τα θεμέλια για την ανάπτυξη του κοινωνικού διαλόγου. Μέσω αυτών των αξιών και κανόνων δημιουργείται η εμπιστοσύνη μεταξύ των διαφόρων παραγόντων που συμβάλλουν στην κοινωνική συνοχή και στη δικαιοσύνη.

Το κοινωνικό μοντέλο αποτελεί τη δύναμη της Ευρώπης. Η Επιτροπή πρότεινε όχι μόνον να εισαχθεί το Κοινωνικό Πρωτόκολλο στη Συνθήκη, αλλά και να γίνει λειτουργικότερο αποκτώντας μεγαλύτερη ουσία. Οι βελτιώσεις πρέπει να επικεντρώνονται στην καταπολέμηση του αποκλεισμού και στην προώθηση του κοινωνικού και αστικού διαλόγου. Αυτό το σημείο δεν είναι δευτερεύον διότι η Ευρωπαϊκή Ένωση πρέπει να είναι μία Ένωση για όλους, στην οποία ο καθένας έχει τη θέση του και μπορεί να ταυτιστεί με αυτήν. Μία Ένωση ισότητας, κοινωνικής συνείδησης και ελπίδας.

#### Κυρίες και Κύριοι,

Η θεσμική μεταρρύθμιση είναι ένα άλλο πρωταρχικό θέμα της Διακυβερνητικής Διάσκεψης.

Σήμερα η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει δέκα πέντε μέλη, αλλά ενεργεί ακόμη με κανόνες και διαδικασίες που είχαν επινοηθεί για την αρχική Κοινότητα των έξι μελών. Ήδη είναι αρκετά δύσκολο, αλλά αύριο η Ένωση μπορεί να αποτελείται από είκοσι πέντε ή περισσότερα μέλη. Είναι εμφανές ότι πρέπει να αλλάξουμε τη θεσμική αρχιτεκτονική μας για να μπορέσει η Ένωση να παραμείνει λειτουργική.



Η ευρωπαϊκή οικοδόμηση βασίζεται στην ισορροπία μεταξύ των μεγάλων και των μικρών κρατών μελών· ισορροπία μεταξύ εθνικών και κοινοτικών ευθυνών, ισορροπία μεταξύ γλωσσών, πολιτισμών και οραματισμού των κοινωνιών μας. Μολονότι αυτή η γενική ισορροπία πρέπει να διατηρηθεί, είναι αναγκαίες ορισμένες αλλαγές προκειμένου να διατηρηθεί και η ικανότητα δράσης της Ένωσης. Οι αλλαγές πρέπει να συνδυάζουν αποτελεσματικότητα, νομιμότητα και θεσμική ισότητα των κρατών μελών.

Επιτρέψτε μου να παραθέσω τέσσερα παραδείγματα:

- ισορροπία μεταξύ μικρών και μεγάλων κρατών μελών·
- διαδικασίες λήψης αποφάσεων·
- ευελιξία, και
- οργάνωση της Επιτροπής.

Πρώτο σημείο: η ισορροπία μεταξύ μικρών και μεγάλων κρατών μελών.

Κύριε Πρόεδρε, Κυρίες και Κύριοι, βρίσκομαι σήμερα εδώ με την ιδιότητα του Προέδρου της Επιτροπής, αλλά γνωρίζετε ότι προέρχομαι από το μικρότερο κράτος μέλος της Ένωσης. Η Ελλάδα είναι ασφαλώς μεγαλύτερη από το Λουξεμβούργο, αλλά συγκαταλέγεται μεταξύ των μικρών κρατών μελών.

Η διεύρυνση μπορεί να φέρει στην Ένωση πολύ περισσότερα μικρά κράτη και έτσι θα πρέπει να προβληματισθούμε λίγο σχετικά με την τάση αυτή.

Ένα από τα στοιχεία που μου έκαναν εντύπωση είναι ότι το αίσθημα εθνικής ταυτότητας του Λουξεμβούργου είναι σήμερα ισχυρότερο παρά ποτέ, μολονότι είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης επί σαράντα και πλέον έτη. Η εμπειρία μας δείχνει ότι η Ένωση κάθε άλλο παρά καταβυθίζει τα κράτη μέλη, αντίθετα παρέχει ένα περιβάλλον στο οποίο όλα τα έθνη, μικρά ή μεγάλα, και οι περιφέρειες μπορούν να ευδοκιμήσουν. Είμαι σίγουρος ότι θα συμφωνήσετε μαζί μου ότι το οικονομικό και πολιτικό προφίλ της Ελλάδας βελτιώθηκε με την προσχώρησή της στην Ένωση. Και παρατηρώ με ικανοποίηση ότι η μοναδική ταυτότητα της Ελλάδας είναι σήμερα ισχυρότερη παρά ποτέ.

Σαν αντιστάθμισμα, η Ένωση επωφελείται αμέριστα από την ποικιλομορφία των κρατών μελών της: καθένα από αυτά προσφέρει κάτι ιδιαίτερο· και ασφαλώς θα συμφωνήσετε ότι η Ένωση χρειάζεται και τα μεγαλύτερα και τα μικρότερα κράτη, αν θέλει να ευδοκιμήσει.

Τα μεγαλύτερα κράτη μέλη μπορούν πολλές φορές να προσφέρουν ένα αίσθημα κατεύθυνσης και στόχου. Αλλά η εγγύηση της νομιμότητας αποδεικνύεται από τον ευρύ βαθμό συμφωνίας μεταξύ όλων, μεγάλων και μικρών.

Για το λόγο αυτό, είναι σημαντικό να δημιουργηθεί η σωστή ισορροπία. Κατά παράδοση, υπάρχει προτίμηση υπέρ των μικρότερων κρατών μελών σε όλες τις διαδικασίες και τα θεσμικά όργανα της Ένωσης και αυτός ο τρόπος λειτουργίας την εξυπηρέτησε πολύ μέχρι τώρα. Αλλά ας είμαστε πραγματιστές και ας διατηρήσουμε το αίσθημα της αναλογίας σε αυτή την κάπως υπερβολική συζήτηση. Πράγματι, οι διαιρέσεις στο πλαίσιο της Ένωσης δεν παρατηρούνται συστηματικά μεταξύ μεγάλων και μικρών κρατών μελών, αλλά ποικίλλουν ανάλογα με το υπό διαπραγμάτευση θέμα. Μπορεί να υπάρχουν διαστάσεις απόψεων μεταξύ των κυρίως συνεισφερόντων και των κυρίως επωφελουμένων από τον κοινοτικό προϋπολογισμό, των φανατικών υπερμάχων του περιβάλλοντος και των μετριοπαθέστερων "πράσινων", των ουδέτερων και των μη ουδέτερων, των υποστηρικτών της κοινής γεωργικής πολιτικής και των αντιτιθέμενων, και ούτω καθεξής.

Ωστόσο, η θέση μου είναι σαφής: θα πρέπει να αποφεύγουμε τις στείρες συζητήσεις και διαιρέσεις, διότι μας ενώνουν πολύ περισσότερα από όσα μας διαιρούν. Αυτό που χρειαζόμαστε είναι λειτουργικές λύσεις και παράλληλα διασφάλιση της θεμελιώδους αρχής της θεσμικής ισότητας των κρατών μελών.

Φαίνεται εύλογο να γίνει νέα στάθμιση των ψήφων στο Συμβούλιο, όταν αυτό αποφασίζει με ειδική πλειοψηφία. Η αναζήτηση της πλέον αποδεκτής λύσης αποτελεί το πρωταρχικό καθήκον των κρατών μελών.

Δεύτερο σημείο: οι διαδικασίες λήψης αποφάσεων.

Με την πάροδο του χρόνου, οι διαδικασίες μας έχουν γίνει εξαιρετικά πολύπλοκες και αδιαφανείς. Πρέπει να δράσουμε την ευκαιρία που παρέχει η μεταρρύθμιση της Συνθήκης για να επιτελέσουμε αποφασιστική πρόοδο προς μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα, δημοκρατία και διαφάνεια.

Όταν μιλάμε για αποτελεσματικότητα, προκύπτει το θέμα της ομοφωνίας, διότι αυτή απαιτείται ακόμη σε ορισμένους τομείς για την έκδοση αποφάσεων του Συμβουλίου. Στην Ένωση των δέκα πέντε είναι ήδη δύσκολο να επιτευχθεί ομοφωνία. Όσο περισσότεροι είμαστε, τόσο δυσκολότερο θα είναι να αποφασίζουμε ομόφωνα. Για να αποφευχθεί αυτή η δυσχέρεια, θα πρέπει να επεκτείνουμε όσο το δυνατόν περισσότερο τη χρήση της ειδικής πλειοψηφίας.

Εάν δεν το πράξουμε, κινδυνεύουμε να εμπλακούμε σε ένα κύκλο καθήλωσης, με έλλειψη αξιοπιστίας και υπονόμευση της εμπιστοσύνης. Ας μην απατώμεθα: αν προσκολληθούμε στο status quo, είμαστε καταδικασμένοι σε υποβάθμιση. Στο τέλος, αυτό θα είναι επιζήμιο για κάθε κράτος μέλος και θα αποξενώσει την κοινή γνώμη.

Η δημοκρατική νομιμότητα και η διαφάνεια αποτελούν περαιτέρω προτεραιότητες της θεσμικής μεταρρύθμισης που θα πρέπει να ενδυναμώσουν την υποστήριξη της κοινής γνώμης υπέρ της Ένωσης.

Για μεγαλύτερη δημοκρατική νομιμότητα, η Επιτροπή πιστεύει ότι πρέπει να ενισχυθεί ο ρόλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Οι εξουσίες του συναπόφασης με το Συμβούλιο των Υπουργών πρέπει να επεκταθούν σε όλους τους νομοθετικούς τομείς.

Τέλος, η διαφάνεια θα εξυπηρετηθεί σε μεγάλο βαθμό από τη μαζική μείωση των διαδικασιών λήψης αποφάσεων. Σήμερα έχουμε 23 διαφορετικές διαδικασίες, τις οποίες μπορούν να κατανοήσουν μόνον οι ειδικοί. Τρεις είναι αρκετές.

Τρίτο σημείο: ευελιξία.

Η μελλοντική διεύρυνση θα δημιουργήσει ένα άλλο πρόβλημα αποτελεσματικότητας. Η ποικιλομορφία των κρατών μελών θα είναι μεγαλύτερη παρά ποτέ και θα πρέπει να υποθέσουμε ότι ορισμένα δεν θα μπορούν, ή δεν θα θέλουν, να προχωρήσουν σε όλους τους τομείς εξίσου γρήγορα με άλλα. Για να μην καταδικαστεί η πρόοδος της Ένωσης να συμβαδίζει με το βραδύτερο κράτος, χρειαζόμαστε το μέσο της ευελιξίας, ή, για να χρησιμοποιήσω μία καλύτερη έκφραση: "αυξημένη συνεργασία" ή ολοκλήρωση.

Σε αυτό το σημείο πρέπει να είμαστε προσεκτικοί. Το μέσο αυτό θα πρέπει να αποτελέσει καταλυτική δύναμη για μεγαλύτερη ολοκλήρωση και όχι μοχλό για τον κατακερματισμό της. Για το λόγο αυτό, θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί προσεκτικά και με μέτρο και σύμφωνα με σαφώς καθορισμένους όρους. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να θεωρηθεί μόνο ως μέτρο εσχάτης ανάγκης, όταν όλες οι άλλες προσπάθειες δράσης, με τη συμμετοχή όλων των κρατών μελών, θα έχουν αποτύχει· σύμφωνα με αυστηρά καθορισμένες εγγυήσεις και αφήνοντας ανοικτή την πόρτα για τη συμμετοχή άλλων.



#### Τέτατο σημείο: η Επιτροπή.

Θα ήθελα επίσης να πω δύο λόγια για την Επιτροπή. Ο ρόλος της Επιτροπής ήταν και θα παραμείνει πρωταρχικός για την οικοδόμηση της Ευρώπης.

Η Επιτροπή αποτελεί τον άξονα του κοινοτικού συστήματος. Ο ρόλος της είναι κυρίως να προτείνει πολιτικές στο πλαίσιο του πεδίου εφαρμογής της Συνθήκης που θα εξυπηρετούν το γενικό ευρωπαϊκό συμφέρον, και να ενεργεί ως θεματοφύλακας των Συνθηκών. Μια ισχυρή Ευρώπη απαιτεί μια ισχυρή Επιτροπή. Δεν είναι σύμπτωση το γεγονός ότι τα κράτη μέλη απεφάσισαν να αναθέσουν σε ανεξάρτητο όργανο το αποκλειστικό δικαίωμα πρωτοβουλίας για τη διατύπωση των κοινοτικών πολιτικών. Αυτό συνέβη για να εξασφαλισθεί το γενικό συμφέρον της Ένωσης και όχι των μεμονωμένων κρατών μελών. Προκειμένου να διατηρηθεί η ικανότητα δράσης της, η Επιτροπή θα πρέπει επίσης να υποβληθεί σε προσαρμογές. Αυτό συνεπάγεται μείωση του αριθμού των Μελών της και αναθεώρηση της εσωτερικής της οργάνωσης· πάντως, και αυτό είναι ουσιώδες σημείο: η ισότητα των κρατών μελών πρέπει να γίνει πλήρως σεβαστή.

Η Επιτροπή έχει υποβάλει συγκεκριμένες προτάσεις τις οποίες έχουν εκτιμήσει τα κράτη μέλη. Είμαι αισιόδοξος ότι τελικά θα επικρατήσει μια ρεαλιστική λύση προς το συμφέρον καθενός.

Κυρίες και Κύριοι, θέτοντας αυτές τις προτεραιότητες για τη Διακυβερνητική Διάσκεψη ελπίζω να έδειξα ότι, κατά την άποψή μου, οι πολίτες δεν προσδοκούν λιγότερα από την Ευρώπη - ζητούν λιγότερη απογοήτευση. Αλλά προσδοκούν περισσότερο μία Ευρώπη με την οποία μπορούν να συσχετίζονται και στην οποία μπορούν να αναγνωρίζουν τον εαυτό τους. Είναι σημαντικό να τους δώσουμε αυτή την Ευρώπη και μάλιστα να τους τη δώσουμε σύντομα.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι ένα σθεναρό και παροτρυντικό σχέδιο, αντί του οποίου δεν υπάρχει αξιόλογη εναλλακτική λύση. Ασφαλώς υπάρχουν ελλείψεις, κενά και ατέλειες, όπως είναι φυσικό για ένα μακρόπνοο και φιλόδοξο σχέδιο. Αλλά το ξέρουμε ότι υπάρχουν, τις συζητούμε και ξέρουμε τί πρέπει να κάνουμε. Τώρα είναι καιρός να δράσουμε με εμπιστοσύνη και αποφασιστικότητα. Αυτό θέλουν οι πολίτες της Ευρώπης και αυτό θα τους δώσει το κίνητρο. Γι'αυτό είναι επιτακτική ανάγκη να ολοκληρώσουμε επιτυχώς το έργο που μας περιμένει: τη διακυβερνητική διάσκεψη, το ενιαίο νόμισμα και τη διεύρυνση. Αυτά τα τρία είναι αλληλένδετα. Η σημασία τους δεν είναι μεγάλη μόνο για την Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά για ολόκληρη την ευρωπαϊκή ήπειρο.



Η Ευρωπαϊκή Ένωση λειτουργεί, και συχνά λειτουργεί πολύ καλά. Όμως μπορούμε και οφείλουμε να τη βελτιώσουμε. Ο δρόμος που μας περιμένει είναι σαφώς διαγεγραμμένος και προκύπτει από το γενικό μας σχέδιο και την πίστη μας στα τεράστια οφέλη της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, στην ειρήνη, την ευημερία και τη συνεχώς στενότερη ένωση των λαών μας. Έχουμε αποφασίσει τον προσανατολισμό μας και, με αυτό τον σαφή στόχο κατά νου, πρέπει να συνεχίσουμε να προχωρούμε μαζί, ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ. Αυτό είναι το μήνυμά μου.

Σας ευχαριστώ για την προσοχή σας.

# **INTERGOVERNMENTAL CONFERENCE 1996**

**Closing Address**

**Jacques SANTER**

*President  
of the*  
**EUROPEAN COMMISSION**

**Athens**

**9 May 1997**

Mr. Chairman, Ladies and Gentlemen,

Thank you for inviting me to conclude this public debate. I am delighted to have this opportunity here, in Athens, today, to share with you some thoughts on what I consider to be the crucial questions about the future of the European Union.

As a European, I am moved each time I have the opportunity to pay tribute to the birthplace of European civilisation and culture, and admire the historic monuments witnessing it.

As President of the European Commission, I am proud to see "Europe in action"; Europe is more than only a vision, it is a reality. European solidarity is not an abstract idea, but a concrete expression translated into peace between our nations, co-operation among our peoples, market integration, and major projects of infrastructure which speak for themselves, for Europe, as they do for Greece. They confirm my deep conviction that Europe is working. Together with its governments and its citizens, it is achieving things, it is creating jobs, it is giving people the chance to improve their quality of life. But we must do more, and do it better.

Before dealing with the real business, let me look for a moment to the past. Today is Europe's day: 'Schuman' day. It was on the 9th of May, 47 years ago, that Robert SCHUMAN read out a forceful declaration, which changed the course of European history.

I quote, "It is no longer time for vain words, but for a bold, constructive act in the cause of peace; for peace to have a real chance there must be a united Europe.". Peace was, and will remain, the paramount reason for an ever closer union of the people of Europe, the European Union.

But things have changed and continue to change, and so does the Union. We live in a dynamic world, which, in less than a decade has gone through dramatic geo-political change. We are witnessing the globalisation of our economies, the information revolution and global environmental problems. We are faced with new challenges of unprecedented dimension in the Union's history: high unemployment, trafficking of drugs and people, sexual abuse of children and other forms of organised crime activities, which do not stop at the border. There is also conflict and tension in many parts of the world, even on our doorstep, causing suffering, insecurity and sometimes loss of life.

These are the challenges facing both our governments and the European Union. If the Union is to meet them successfully, it must adapt to the changed circumstances. As integration progresses into more sensitive areas, the Union has to bring its citizens with it. This is why the Union is engaging in public debate; and Greece, the fatherland of Socrates and dialectic, is certainly a good place for it.



The Maastricht Treaty shifted the Union into a genuine political direction. It endowed it with a framework for a single currency, a common foreign and security policy, internal and justice affairs. In six weeks, I fervently hope we will conclude a new Treaty in Amsterdam in order to strengthen and prepare the Union for enlargement.

These are daunting challenges, but I am confident we can succeed by working together. We have shown in the past that we are perfectly capable of doing that. We can be proud of what we have achieved during the last fifty years:

- We have changed the Europe of the battlefield, in which over 50 million people perished this century, into one of the richest and most prosperous regions in the world; we have overcome age-old hostilities and ensured peace and stability for the longest period in European history. This unique heritage must now be developed and expanded to include others on a continent divided for too long: the Central and Eastern European countries, and Cyprus, all specially important interests for Greece.

- We have progressively united most of Western Europe and achieved a level of integration of free peoples and countries which has no parallel anywhere in the world; the European Union has been a model for many similar attempts elsewhere; regional groupings use it as their reference; and it has become a pole of attraction. Numerous candidates are queuing to join the Union - a good sign in itself.

We have become the world's largest single market, the biggest trader and the most generous supplier of economic, technical and humanitarian assistance; we have spanned the globe with a dense network of trade, economic and co-operation agreements; and we are leading actors in the international trade fora. In fact, we are an economic giant!

We have achieved all this through a novel approach; based on original institutions and on unprecedented and effective legislative, democratic and jurisdictional framework: the so-called "Community" method. Without it there would be no European Union today. We would probably have achieved no more than a modest free trade zone, if anything at all.

But there is no room for complacency. There are flaws and weaknesses in our system. They need to be corrected. Hopefully, the Intergovernmental Conference will accomplish this. We cannot afford to miss this opportunity, for it is the last, that the fifteen Member States will have to strengthen the Treaty framework before launching themselves into enlargement.

~ Ladies and Gentlemen, to gain the whole-hearted support of our citizens, we must respond more directly to their concerns.

The time is long past when the commitment and enthusiasm of the people could be taken for granted; it must now be re-inspired, especially for our younger people who regard Europe with different eyes than my generation. Respond to people's concerns - that is the first priority I have outlined for the new Treaty which will emerge from the Amsterdam Summit in June.

I believe that by uniting our forces, strength and determination, we can better address these challenges for the benefit of our peoples.

The security of the European Union is a sine qua non, and it remains of course, a primary concern : our internal security, external security, and job security.

We can and must improve on internal security. We must improve our efficiency in the fight against drugs, trafficking of people and other forms of organised crime. If not, the Union's most stimulating principle, the freedom of movement within the Union, without border controls, risks to be compromised.

The Commission is resolute in its determination to make the Union an area of freedom, security and justice for everyone. It has made clear to the Intergovernmental Conference that to achieve this, a substantial "renovation" of the Treaty framework, *appropriate* means and procedures, must be defined. Tinkering will not be sufficient.

In many areas of justice and internal affairs, the diagnosis is clear: the current old-fashioned, slow, intergovernmental co-operation has produced only meagre results. The remedy is to replace it with the "Community method" which has proven over 40 years its effectiveness and efficiency. The best way forward would be to transfer these subjects to the traditional Community framework; in particular, to replace unanimity, as much as possible, by majority voting.

There appears to be broad agreement to incorporate the necessary changes in the new Treaty. It would equip the Union with the means to fulfil its ambition. We can then go on to integrate the Schengen Agreement into the Treaty, and to strengthen the provisions for matters such as police co-operation.

External security is another priority area for Treaty reform. Our citizens want to see an end to the confusion and helplessness which the Union too often displays in foreign affairs and security matters. How can we expect our people to be satisfied with a European Union which, although a world economic giant and the largest aid donor in the world, has shown itself to be a political "dwarf", incapable of handling international crises, even on our own borders. Our credibility is at stake, and not only among our own citizens, but also internationally.



Experience in ex-Yugoslavia, the Middle East, and Africa, however should leave us under no illusion. This is an extremely difficult area. Our Member States will need time to develop the mutual confidence and trust which is necessary to overcome differences in sensitivities and interests and the deep roots of national foreign policy.

But we must reject the option of continued division and inaction. We must give ourselves the instruments to develop a clear, recognisable political profile, to speak with one voice, and to act together.

The reforms should clarify the objectives and improve the means to enable the Union to develop a proper common foreign and security policy. Better external representation, greater visibility, continuity, and consistency are important elements in creating such a policy. Progressively, we must build a military capability - without it, credibility will remain weak.

We must be clear in this debate and not hesitate to speak out, to state the truth. Enhanced mutual loyalty, confidence and solidarity are the key elements for the development of a common foreign and security policy necessary in order to better protect everyone's interests.

Ladies and Gentlemen, Fellow Europeans, there is the great worry about unemployment and the lack of job security.

Over eighteen million unemployed in the European Union. Getting as many as possible back to work must be our number one priority. There is no miraculous solution but the Union can help industry, and national, regional and local authorities, who remain primarily responsible for employment. And the Union does help:

- by creating the right framework conditions;
- by promoting sound macro-economic policies;
- by completing the internal market;
- by supporting small and medium-sized enterprises;
- by stimulating research, development and innovation; and
- by supporting job creation initiatives through the structural funds.

It was in this very spirit last year that I proposed my Confidence Pact for Employment and the development of Trans European Networks and the pact is being put in place.

I believe that we should give an even stronger and more direct signal to show that the Union cares. I am in favour of introducing into the Treaty a new Employment Chapter as well as the - now separate - Social Protocol. Treaty articles alone do not create jobs, but they force policy-makers to focus their objectives.

The right framework can stimulate negotiations among social partners at the European level, and this can create a dynamic framework with regard to job creation. Best practices can be shared, policies better co-ordinated, and economic multipliers found.

And that will make a difference - doing nothing will not. Leaving the problems to be sorted out by relying solely on market forces is firstly tantamount to discrediting the Union in the eyes of the millions who expect it to be concerned, and secondly, risking abandoning our social model.

The European social model is Europe's distinct feature of achievement, envied by all other groups of regional co-operation. Founded on the principles of competition, co-operation and solidarity, it has developed a strong set of values and rules, and laid the basis for the development of social dialogue. It is through these values and rules that confidence is built among the various actors contributing to social cohesion and justice.

The social model is Europe's strength. The Commission has proposed not only to insert the Social Protocol in the Treaty, but also to make it more operational by giving it more substance. Improvements should concentrate on the fight against exclusion, and on fostering social and civil dialogue. This is not a minor point, for the European Union must be a Union for all, where everybody has a place in it and can identify with it. A Union of equality, of social conscience and of hope.

Ladies and Gentlemen, institutional reform is another key issue of the Intergovernmental Conference.

Today, the European Union has fifteen members, but still works with rules and procedures devised for the original Community of six. That is difficult enough, but tomorrow's Union may consist of twenty-five members, or more. It is obvious that we have to change our institutional architecture if the Union is to remain operational.

The European construction is founded on a balance between large and small Member States; balance between national and Union responsibilities, balance between languages, cultures, and visions of our societies. This overall balance must be preserved. But changes are necessary if the Union's capacity for action is to be maintained. The changes must combine efficiency, legitimacy and institutional equality of Member States.

Let me take four examples:

- the balance between small and large Member States;
- the decision-making procedures;
- flexibility; and
- the organisation of the Commission.



First point: the balance between large and small Member States.

Mr. Chairman, Ladies and Gentlemen, I am here today as President of the Commission, but you know that I come from the smallest Member State in the Union. Greece is of course much larger than Luxembourg, but still ranks among the smaller Member States.

Enlargement is likely to bring in many more smaller States, so we should reflect a little on this tendency.

One of the things that strikes me is that Luxembourg's sense of national identity is stronger today than it has ever been, despite the fact that it has been a member of the European Union for more than forty years. Experience shows that far from submerging Member States, the Union provides an environment in which all nations, small or large, and regions, can flourish. I am sure you will agree with me that Greece's profile, economic and political, has been raised as a result of its membership in the Union. And Greece's unique identity is as strong as it ever was I am glad to say.

In return, the Union benefits immensely from having variety among its Member States: each brings something special; and you would no doubt agree with me that the Union needs both its larger and its smaller States, if it is to thrive.

The larger Member States can sometimes provide a sense of direction and purpose. But the guarantee of legitimacy is proved by the broad measure of agreement across all, big and small alike.

It is important therefore to get the right balance. Traditionally, there is a bias in favour of smaller Member States, in all the Union's institutions and procedures, and these arrangements have served the Union well. But let us be pragmatic about it and maintain a sense of proportion in this sometimes exaggerated debate. In fact, the divisions within the Union are not systematically between large and small Member States, but vary according to the subject being negotiated. There can be splits between: net contributors and net beneficiaries, super environmentalists to more mild 'greens', neutrals and non-neutrals, supporters of the common agriculture policy and opponents, and so forth.

My position is nevertheless clear: we should avoid sterile discussions and divisions, for there is much more that unites us than divides us. What we need is operational solutions, while safeguarding the fundamental principle of institutional equality of Member States.

Some re-weighting of the votes in the Council, when it decides by qualified majority voting seem reasonable. It is the essential task of the Member States to seek the most acceptable solution.

Second point: the decision making procedures.

Our procedures have become too complex and opaque over time. We should grasp the opportunity offered by the Treaty reform and make decisive progress towards more efficiency, democracy and transparency.

When we talk about efficiency, the question of unanimity stands out, as unanimity is still required in a number of areas for the adoption of decisions by the Council. In a Union of fifteen, it is already difficult to reach unanimity. The more numerous we are, the more difficult it will become to agree unanimously. In order to avoid this we must extend the use of qualified majority voting as much as possible.

If we do not do that, we risk to get caught up in a circle of paralysis, with lack of credibility and undermined confidence. Make no mistake: If we stick to the status quo, we are condemned to regression. In the end, this will hurt each and every Member State and alienate public opinion.

Democratic legitimacy and transparency are further priorities for institutional reform which should strengthen public support for the Union.

For more democratic legitimacy, the Commission believes the role of the European Parliament must be reinforced. Its powers of co-decision with the Council of Ministers should be extended to all legislation.

Finally, transparency will be greatly served by a massive reduction of the decision making procedures. We now have 23 such procedures, which only experts can comprehend. Three is enough.

Third point: flexibility.

Future enlargement will pose another problem of efficiency. The diversity among Member States will be greater than ever before and we must assume that not all of them can, or wish to, move forward in all areas as quickly as others. In order not to condemn the Union's progress to keep pace with the slowest Member, we need the instrument of flexibility, or to use a better expression: "enhanced co-operation" or integration.

We have to be careful here. This instrument should be a catalyst for more integration, not a lever for breaking it apart. It must therefore be used carefully and sparingly, and under clearly defined conditions. That means that it should be envisaged only as a measure of last resort, only after attempts for action involving all Member States have failed; under well established safeguards; and leaving the door open for others to join.

Fourth point: the Commission.

I would also like to say a few words about the Commission. The role of the Commission has always been, and will remain, central in the European construction.

The Commission is the pivot of the Community system. The Commission's role is principally to propose policies within the scope of the Treaty that will entrance the general European interest and to act as the guardian of the Treaties. A strong Europe requires a strong Commission. It is no coincidence that Member States decided to confer on an independent institution the exclusive right of initiative in the formulation of Community policies. It is in order to guarantee the general interest of the Union and not of individual Member States taken separately. To maintain its capability for action, the Commission should also undergo adaptation. This implies a reduction of the number of Commissioners and revision of its internal organisation; but, and this is an essential point: the equality of Member States must be fully respected.

The Commission has made concrete proposals which have been appreciated by the Member States. I am resolutely optimistic that at the end of the day, a realistic solution will prevail in the interest of everyone.

Ladies and Gentlemen, by setting these priorities for the Intergovernmental Conference, I hope to have illustrated that, in my view, citizens do not ask for less of Europe - they want less disappointment. But they want more of a Europe to which they can relate, and in which they can recognise themselves. It is important to give them that Europe, and we must give it to them soon.



Ladies and Gentlemen. Fellow Europeans, let me conclude.

The European Union is a formidable and stimulating project for which there is no valid alternative. *Of course* that there are deficiencies, gaps and imperfections, as there are in any long term and ambitious project. But we know what they are, we argue about them, and we know what to do about them. It is now time to act with confidence and determination. That's what Europe's citizens want. And it is that which will motivate them. It is therefore imperative that we successfully complete the tasks ahead of us: the Intergovernmental Conference, the single currency, and enlargement. They are closely inter-related. They are not only of great significance for the European Union, but for the whole of the European continent.

The European Union is functioning and often working very well. But we can and must do better. Our way ahead is clearly charted and follows from our overall project, and our belief in the overwhelming benefits of European integration, in peace, prosperity, and the ever closer union of our peoples. We have decided on our direction, and with this clear objective in mind, we must continue to move forward, together. ( **OLI MAZI !** ) This is my message.

Thank you for your kind attention.